Ч. 203 (11.456). Львів, вівторок 11. вересня 1928. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

На старі теми.

Львів, 10. вересня 1928.

На старі теми, на теми внутрішньої політики в Сх. Галичині, а радше на всій українській території під Польщею, заговорило „Слово Польске" в спеціяльному інтервю „з визначним знавцем тієї проблеми, а також заслуженим суспільним діячем у Сх. Галичині". Заговорили сенаційною пеленкою сповиті „кресові" канібали про те, якби то впоратися з українцями, якби то здійснити х-тий з черги „проєкт на знищене Русі". Тема стара як світ і все ще вічно нова. Сягає вона щонайменше половини XIV. століття, коли то внутрішню політику на Червоній Руси почав переводити Казимир Великий, і в усій своїй величі та гострій важливости стоїть до нинішнього дня. Проблему внутрішньої політики на цілій українській території взагалі, а в Сх. Галичині зокрема, розвязувала на протязі півпята століття стара шляхетська річпосполита, не вяжучись нікким і нічим, розвязувала її всіми засобами, зводячи український народ до стану робучої, травоїдної худоби, опісля розвязувала її польська шляхта і народова демократія при допомозі Австрії, а вкінці розвязувано її найріжнороднішими методами від 1918 р. до 1928, себ-то в загальному майже шістьсот літ, і виявляється, що та проблема нічого не втратила на своїй гостроті, на своїй важливости і далекосяглости. І польська преса, польська громадська думка, польська політика, яка від часу до часу приноровлює до української проблеми в межах сучасної Польщі методу „смертельної мовчанки", спонукана тим чи іншим товчком, мусить вертати до неї, як тому рік, два, десять, пятьдесять, сто чи шістьсот літ. І як тому рік, два, пять, десять і т. д. літ мусить вона вертітися в зачарованому колі своїх апетитів, намагань, проектів, плянів, експериментів, раз-по-раз вдаряючи головою об мур дійсности. Архімед говорив про свою підойму і точку зачіпности. Колиб він мав точку зачіпности, то своєю підоймою підняв би землю. Колиб польська політика мала точку зачіпности в українській справі, колиб вона могла вхопити за те, що є найважніше, що творить душу українського народу, що є його ядром, то при допомозі всіх тих засобів, якими під теперішню пору розпоряджає державна польська нація, українська справа булаб давно вирішена по лінії польських уніфікаційно-асиміляційних інтересів. Але польська підойма не має саме тої зачіпної точки, і тому тупцює біля української проблеми, зачіпаючи її то з цього, то з того боку, і кінець кінців мусить вертати до старої теми.

Вертає до неї й словопольський „визначний знавець", нарікаючи, що

„жаден дотеперішній уряд, отже й сучасний уряд не має ясної, послідовної і могучої програми політики супроти руських етнічних елементів і супроти українського сепаратизму. Знаменною прикметою [illegible] політики, а радше її відсутности, [illegible] змінність метод у відношенні держави до політичної, культурної і господарської сторони тієї проблеми, змінчивість, яка виродилася в повний хаос і балаган та ввела — що найгірше — вічну для інтересів держави дезорієнтацію серед населення на східно-галицькому селі".

В чомуж лихо? Лихо в тому, що з проблеми перш усього культурно-господарської роблено **„politicum"**, що виходжено із заложення немов то українці творять окрему національно-політичну індивідуальність і в тому характері намаганося приєднати їх до держави.

„А прецінь лише доктрина, знабстрагована з почуття дійсности, може собі уявити, що етнічна група, признана народом — sensu stricto — політичним, отже посідаючим сутнє для кожного освідомленого народу змагання до посідання власної держави, дасться приєднати для ідеї іншої держави. **Тимчасом українців як окремої національно-політичної індивідуальности у Сх. Галичині нема.** Дотеперішні наші правління, виходячи з протилежного, доктринального, а з дійсністю незгідного заложення і бажаючи на основі того фальшивого принципу організувати (?!) руські етнічні елементи — як з природи штучну цілість в рямках польської державности — по суті не лише не осягали жаданого успіху, але навпаки допомагали (?!) до розросту відосередніх, сепаратистичних змагань. А з того виходило жалю гідне блудне колесо досвідів, якого свідками були ми на протязі першого десятиліття відродженої держави".

А те „блудне колесо" виявлялося в тому, що раз орґанізовані селянські маси в польонофільську політичну організацію з виключенням „сепаратистичної" інтеліґенції (Ільків-Даниловичь), а другий раз пробувано організувати на угодовій основі інтеліґенцію (автор має мабуть на увазі останній акт політичної трагедії пок. В. Бачинського), а наслідок того був такий, що

„держава посередньо підпомагала сепаратистичну українську роботу завдяки субвенціям, уділюваним „Сільському Господареві", „Маслосоюзові", українським райфайзенкам і т. і.".

Поминаємо, що всі ті „субвенції" і „допомоги" зродилися хіба в хворій голові автора, а приступаємо до того, що робити, щоби українській „сепаратистичній" гидрі урвати голову і раз на все розвязати українську проблему в межах сучасної Польщі по лінії польських інтересів. Найновіший „плян на знищене Русі" є такий:

Виходячи із заложення, що нема в Сх. Галичині („Вcase. Малопольска виступає тут як **pars pro toto**!) українського народу, як окремої національно-політичної індивідуальности, а є лише „поодинокі етнічні елементи, дуже ріжнородні і зріжничковані під оглядом обичаєво-культурним, діялектичним і господарсько-побутовим", треба перш усього відсепарувати масу від інтеліґенції, зорганізованої в „українській партії" (?!), тієї інтеліґенції, що накидається масам, як їх представниця й екзекуторка їх мнимих змагань і політичних бажань. Ізолювавши „поодинокі етнічні елементи" від протидержавних, сепаратистичних впливів української інтеліґенції, треба поставити тверду польську адміністрацію з міцною караючою рукою. всі „субвенції" повинні переходити до „етнічних елементів" через старостів, як представників польської держави. Під культурним оглядом держава повинна охоронювати, зберігати й допомагати у розвитку реґіональних, обичаєво-культурних окремішностей поодиноких етнічних елементів: волиняків, подолян, гуцулів, бойків, лемків і т. д. Тоді те безперечне богацтво і живе джерело „етнічних" культур, спливаючи до польської культурної ріки, як египетський Ніль поправить польський культурний обліг та помножить польську державну культуру. А збудивши „етнічні" амбіції, створиться вал проти нівеляційних політично-сепаратистичних українських змагань. Колиж іще переведеться відповідну зміну державного устрою, то справа буде виграна на цілій лінії.

Короткий і ядерний є „найновіший" словопольський „плян на знищене Русі", але нічого нового в ньому нема. З меншими або більшими змінами він тягнеться червоною ниткою на протязі довгих століть. Політичні чинники відродженої польської держави від десяти літ переводять його зі здвоєною ревністю. Даремне словопольський „спеціяліст" робить болючі докори всім польським правлінням, немов то в їх політиці супроти „руських етнічних груп" панує хаос і балаган. На похвалу польської пляновости, систематичности, послідовности і доцільности ми підкреслилиб, що ніодин з польських урядів ані йоти не пропустив зі загальної вшехпольської, а спеціяльно програми проф. Ст. Грабського в українській справі. Ні одного з декретів, законів чи напрямних своїх попередників сутньо не змінив, ані не „викривив" якийнебудь з урядів-наступників. А тимбільше вповні приноровився до програми Грабського теперішній уряд. Із упертою послідовністю переводить він ізоляцію української маси від інтеліґенції, розбудовує сильну адміністрацію, захоплює селянську масу в цупкі руки шляхом „субвенціонування" через старостів, шляхом кредитування через т. зв. комунальні каси й шляхом організування мас через „Кулка рольнічі" (на Волині), а „Звйонзки рольнікуф заводових" (в Галичині) та реґіоналізацію „етнічних" культур, а всетаки українська проблема стоїть відкрита у всій своїй складній далекосяглости. І всі ті „проєкти" є нічим іншим, тільки Сизифовою роботою, про яку так гарно, вдумчиво і пророчо писав знаменитий Жеромський, автор „круків і воронів".

Православя.

(Докінчення.)

II.

Якби був такий стан остався до нині, якби українська маса не була освідомилася національно **поза церквою** то між нашим народом узагалі панувалаб несвідомість і тьма вромішная. Якже супроти таких рішких фактів можна говорити, що уніатська церква освідомила народ і зберігла його українську національність?

Прихильники того погляду говорять, що український народ завдячує уніятській церкві те, що досі не винародовився.

І це не так. Український народ, та неосвідомлена маса, ховався в церкві лише через свій атавістичний антаґонізм до всего, що польське, панське, що гуртувалося в римо-католицькім костелі, а що нагадувало йому важкі часи пережиті, переболілі в старій Польщі. Він вважав свою церкву за антипод того старого зненавидженого. В тому уніятська церква грала пасивну ролю. Але це все його національно не освідомлювало. Уніятська церква не навчила його, що він є українцем, частиною великого українського народу. Він в тій церкві вважав себе русинаком, бойком, лемком, русином, а про українство нічого не чував. Щойно, коли народ освідомився поза церквою, хто він є, тоді вплинув на церкву так, що вона мусіла „українізуватися" і стала тим, чим є тепер.

Але ця українізація далеко ще не доведена до кінця. Усе [illegible] богослуження остало й досі мертвою, [illegible] з московським нагол[illegible] (ім. царю, молим, помолім і т. ін.). [illegible] з того таку твердиню, що й треба нам важкими наступами здобувати, доки її не здобудемо зовсім.

Відважився один о. Вол. Федів і став правити службу Божу живою українською мовою, за те накинулися на нього ординаріят як на страшного єретика і так йому довіз, що довів до одчаю і до євангелизму. Уступки для живої української мови поробили наші ординаріяти поза службою Божою в молебнях додаткових, суплікаціях, піснях і т. і. але [illegible] латинізації обряду. Щойно [illegible] **прочитати** в українській мові євангелію в церкві перед проповідею, [illegible] го. Тут пасуватиме [illegible] [illegible] факт, [illegible] ріть.

Коли [illegible] чуток, що [illegible] москаль, коли [illegible] українського [illegible] Дионисій хоче православну [illegible] Польщі [illegible] церкви [illegible] [illegible] що [illegible]

Pr 3 ?/28. Sąd okręgowy karny we Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnem po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie: a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10. maja 1927. Nr. 45 poz. 398 Dz. U. p. dokonane dnia 1. września 1928 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie zajęcie czasopisma „Dilo" Nr. 196 z dnia 2.IX 1928 z powodu że zamieszczony w tem czasopismie artykuł pt. „[illegible]" z [illegible] w sobie znamiona zbrodni zaburzenia spokojności publicznej z § 65 lit. a. k. k. b) wkońcu wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tegoż czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia.

Lwów, dnia 5. września 1928 r.

Mayer

Галичині заявили, що вони для українського православія працювати не хочуть.

Якби з того хотіли скористати наші єрархи і сукраїнізували богослуження в нашій церкві, відняв би пропагаторам московського православія найважніший аргумент, відняв би разом політичний до ширення через православія — руссофільство і певно ширення православія пристало і перестало б. Та слаба надія, щоб епископи на це оважились. Виходить з того, що боротьба з москвофільським православієм спадає виключно на нас.

Якщо польський уряд сприяє ширенню православія в Галичині, то ми його при байдужности єрархів не в силі спинити. Але можемо богато зробити у тому, щоби це православіє не було шкідливим для української нації. Треба подбати, щоби це православія стало **національно українським**. Тоді воно не буде нам небезпечним, навпаки воно може причинитися до консолідації, злучення українців по обох боках Збруча і на полі церковнім. Одинокий засіб до того є, щоб ми освідомлювали національно тих наших братів, котрі вже опинилися в православній церкві. Через те українці добудуть в православній церкві супремацію над москвофільськими недобитками. Як буде в тій церкві більшість свідомих українців, тоді сажадають від їхніх панотців українського Богослуження, і вони певно послухають того, чого вимагатиме більшість.

За мій вислав, що деякі наші єрархи ставляться байдужно до ширення православія і сектанства стріне мене важкий закид, що так не є. Таж устроюються місії, проповіді, набоженства і т. і.

Та з тої роботи мало буде хісна, або й жадного. Такі антиправославні проповіді, як того пан-отця в Лежайську, що кожний справжній католик повинен виректися отця-матки, якщо вони православні — є нетичні, антирелігійні, супротивні 4-ій заповіді Божій, противні науці апостолів і отців церкви, котрі забороняли розводитися подругам з тої причини, що одне було християнином, а друге поганином. Такі проповіді справу погіршать а не поправлять. Не поможе і поширення нетолеранції релігійної, від якої католицька церква взагалі не може освободитися. Треба усунути причини недуги, а тоді лікування піде легко. А того деякі наші єрархи не хочуть і ще ті причини побільшують своїми розпорядками.

Не знаючи місцевих обставин там, де православія поширюється, не можу собі висувати, як це перевести. Знаю лише, що лемківська вітка українського народу подивугідна в своїй статочности і твердости, в привязанні до свого рідного. На цій полоси досі нічого не здобули, вони мимо ворожих зусиль не розплились в польському окружаючому їх морю. В такім народі можна багато зробити, освідомивши його національно. Колиб там звився який національно освідомлений панотець український і відправив лемкам тут і там православне богослуження по українськи і розвинув перед ними цю величну красу східнього богослуження, то гадаю, що це малоби великий на них вплив. Коли між українськими баптистами, котрі досі послугувались виключно московською релігійною літературою, євангелицька українська газета „Віра і Наука" причинилася до поширення українського святого письма, і виперла та випирає московську літературу, то через відповідно пропаганду між лемками можна осягнути те саме. Лемки заморочені москвофільством, національно неосвідомлені, але до своєї церкви по дитячому привязані. Ми не маючи своєї держави не зможемо їх інакше освідомити та підійти до них, як лише через церкву, котра видається їм ліпшою. Оплатиться попробувати.

Д-р Андрій Чайковський.

Радянська Україна.

Збільшення продукції цукру.

В „Пролетарській Правді" з 5. IX. читаємо: Цього року Цукротрест гадає засіяти 653.000 гектарів буряка, себ-то на 10 відс. більше, ніж торік. В разі прихильних умов зберуть у наступному році понад 95,000.000 метричних сотнарів буряка, себ-то на 10,000.000 більше ніж цього року.

В наступному році працюватиме 133 цукроварні. Цукротрест гадає відновити роботу в 4 консервованих цукроварнях. Готового цукру буде 13,000.000 метричних сотнарів на 12,8 відс. більше ніж тепер. Складено проект будівництва великої Лохвицької цукроварні, яка даватиме продукції в три рази більше, ніж на звичайних цукроварнях.

Нова форма відзначення для робітників театру.

„Пролетарська Правда" інформує: Досі видатних робітників театру нагороджували званням народнього артиста і заслуженого артиста Республики. Є певні категорії корисних театральних робітників, які не заслуговували на ці звання, а тим часом їхню роботу треба відзначити. Головполітосвіта запропонувала завести крім народнього і заслуженого артиста Республіки звання заслуженого артиста державних театрів і заслуженого діяча мистецтва. Звання заслуженого артиста держ. театрів дадуть особам, які попрацювали в театрах не менше 25 років і тепер працюють в державних театрах, звання заслуженого діяча мистецтва одержуватимуть робітники, що визначились в організаційній та громадській роботі на культурно-мистецькій ділянці.

Маневри і культурна робота.

На Україні відбуваються на відтинку Київ-Чернигів великі маневри червоної армії. Між іншим буде переведений газовий наступ на Київ. В обороні Києва візьме участь військо і цивільне населення. На маневри виїжає крім того цілий відділ кінооператорів ВУФКУ, що буде робити знимки з маневрів. А оперовий театр виділив 36 співаків і пятнацять членів оперової орхестри, що виставлятимуть для червоноармейців у часі відпочинку опери. В маневрах візьме участь також віддія радіотехніків, що будуть сигналізувати про рухи війська і про газовий наступ. До всіх сільських клюбів на території маневрів вислано цілі сотні референтів, що мають вияснювати населенню вагу і значіння маневрів.

Порядкування могили Тараса Шевченка.

У київській „Пролетарській Правді" з 6. вересня н. р. читаємо: Всеукраїнський Шевченківський Комітет готується до загального упорядкування території могили Тараса Шевченка та до оголошення міжнародного конкурсу на проект памятника.

Щоби здійснити обидва ці завдання, треба насамперед мати точну мапу території могили, що її може дати тільки аерофотографія та докладні ґеодезичні досліди. Цими роботами керує професор Дахов, що будучи проїздом у Києві, розповів: Аерофотознимання території могили Тараса Шевченка закінчене. Численні світлини дають докладну картину заповідника. Ці матеріяли використають, щоб накреслит. плян загального впорядкування могили, та щоб провести конкурс на проект памятника великому поетові. Як відомо, наслідки першого конкурсу на проект памятника були незадовольняючі, саме тому, що підчас конкурсу не було докладної картини всієї території могили. Інакше з наступним міжнароднім конкурсом на проект памятника, що його незабаром оголосять — усі потрібні матеріяли для цього конкурсу є. Ґеодезичні досліди на території заповідника провадить спеціяльна партія інжинірів і техніків. Досліди закінчать за декілька днів і ґрунтуючись на них складуть плян яружно-меліоративної роботи на території могили. Плян буде готовий за два місяці.

Творення української музичної комедії.

Мистецький відділ Народнього Комісаріяту Освіти почав підготовчу роботу — як довідуємося з радянської преси — до

організації музичної комедії. В слідуючому театральному сезоні використає він для цієї ділянки театрального мистецтва колектив акторів під проводом Гайдамаки.

Століття Льва Толстого.

(1828 — 1928.)

Москва, 3. вересня 1928.

В три роки після великого протесту „верхі" руської інтелігенції проти царського деспотизму появився в родині звязаній з Декабристами тяжкими зловживами той, великим тінням якого складає сьогодні культурний світ свій поклін як незмирущому геніові.

Вихований в атмосфері найвищої духової культури в достатках і розкоші, на тлі безмежної темноти люду, з якого висисали останні соки його пани і володарі, що ледви проживали у нужді, голоді і під непомірними тягарами тяжких висн, Толстой полюбив отсі сірі маси особлившою любовю. Для строго критичного і холодно аналізуючого ума Толстого нарід не був предметом співчування і мрійного любування, а був він космічною загадкою, великою таємною книгою життя людства, яку розгадати можна було тільки в безмежній муці страждань живої душі протягом довгого земного життя тіла. В цьому великому стражданні з приводу тяжкого життя люду Толстой не тільки найшов себе і свою творчість, але й відкрив заслону віків, показав його світле будуче, яке почало здійснюватися завдяки великій російській революції, та яке здійсниться завдяки могутнім національним рухам „поневолених народів".

Толстой великий письменник „Землі Руської" є заразом представником, ратником і одним з провідників всесвітнього бунту проти насилля і нужди, проти визиску і темноти — усіх великих мас людства горсткою тих, що вважають себе провідниками, учителями і верхами людства. Сам — примір генія, знання і образування все своє життя твердить і доказує, що в сірій масі робучого люду під шкаралущею темноти криється дорогоцінний самоцвітний кришталь великого духа, тонкого почування і ніжного переживання. Тягареви безмежної нужди протиставить люд безграничну простоту свого життя; густу тьму свого буття освічує він у глибинах свого єства блеском одвічної збірної мудрости, вогнем своїх почувань і вірою у побіду правди і добра грядучого великого завтра.

Толстой посвятив отсим проблемам усі довгі 60 літ своєї письменницької творчости, коли то давно проговорили — правда не так ясно висловлені — подібні народолюбні ідеї і Сковороди і Квітки і Кирило-Методіївців. Тим то народолюбний зміст і підклад до нього у творах Толстого є не тільки для росіян але й для українців дуже близьким і дорогим. Людові і народолюбні теми творів Толстого є генетично звязані як з довгою низкою народніх тем пізніших українських письменників, так із однородними темами світової літератури. Толстой є синонімом народолюбства і діяльного народницького прямування у всьому сучасному світі.

Великий вобразець творчого духа, дійсний аристократ розуму на цій землі маленьких злобних, гидких дрібничких людців, — цей справжній геній усевих людців, — цей справжній геній усе своє життя звертався виключно до найменших і найпонижденіших за розваги і порадою, за радістю і силою життя. Толстой є довгі літа своєї могутньої творчости найпершим демократом, отже вісцуном і законодавцем майбутнього заслужного панування люду в світі. І справді, як може на все скритися від самосвідомости цьогож люду ріст його творчої сили? Як може не вдовжитися на світло денне могучим позумам отсих почувань, що віді віків жевріє в нутрі його душі? Як може не пробити собі широкого русла цілюще джерело його глибоких пер...

ІНЖ. М. СЕЛЕШКО.

Вигляди на опанування всесвіту.

(Продовження.)

III.

З огляду на те повернено назад до думки про ракетний літак. Треба було отже знайти такий погонний матеріял, праця якого подвійно не залежалаб від повітря, себто від кисня повітря як частини погонного матеріялу і від повітря взагалі як середника переміни тепловоі енергії мотору в енергію руху. Ці всі властивости має ракета, яка є вповні незалежна від окруження, з виїмком хіба земного притягання. Хемічна енергія вибухового матеріялу ракети переходить при спаленні в тиснення, а тиснення при виході газу з рури переходить в енергію руху, яка гонить цілу машину вперед. Тут погонний матеріял має вже в собі всі складники, потрібні для горіння, але зате він богато тяжчий, ніж звичайне плинне чи тверде паливо для моторів.

Ділання ракети полягає в цьому, що експльозія гонить гази з рури назад і в тойже час на дно рури ділає протилежна сила, яка саме порушує цілу машину. Це є те саме, що задній удар при вистрілі. Між здобутком тягару газу на йогож скорість і з тягару ракети на її скорість є певне пропорціональне відношення, з якого виходить, що аби осягнути певну найвищу швидкість, треба збільшувати скорість і скількість виходячих ґазів, а зменшувати тягар літака. Реґулюванням виходу ґазів можна регулювати саму скорість і прискорення лету та втримувати його в межах, нешкідливих для залоги. В протилежности до вистрілу машина з ракетним погоном мусить брати зі собою матеріял, потрібний їй для піднесення себе із сфери земного притягання. Виходячі ґази будуть забирати зі собою велику скількість тепловоі енерґії, що збільшує знова скількість вибухового матеріялу для покриття тих страт. Не беручи на увагу страти енерґії на реґуляцію лету, літак, щоб дістатись поза сферу земного притягання, мусів би взяти зі собою 12,5 разів по своїй вазі гремучого ґазу, або 45 разів нітрогліцерини. При теперішніх аеропланах і гідропланах цього зробити не можна. При леті до планет треба узяти під увагу розміщення матеріялу, щоб охоронитись від можливости експльозії всього матеріялу нараз, поживу, запас кисня для дихання, викинення в дорозі непотрібних відпадків, щільне замкнення в бездушних просторах, якість і вагу матеріялу для будови машини, гальмування машини при наближенні до якоїсь планети, щоб вона при злеті не розбилась, або в атмосфері даної планети при такому скорому русі не розігрілась і б. ін. На все те треба зужити приблизно 156- згл. 2000-кратну по вазі машини скількість гремучого ґазу згл. нітрогліцерини. Це ще більш неможливе до виконання і треба чекати до часу відкриття сильніших і лекших будівельних матеріялів.

Ракетним літаком можна в атмосфері осягнути досить велику скорість, регулюючи швидкість виходу ґазів від 3-4000 м. на сек. Щож до форми його, то треба таки знова взяти на увагу опір середовища. По найновішим дослідам скорість розходження голосових хвиль на височині 10—30 км. є майже така сама, як і на землі, себто 330—370 м. на сек. Це вказує на збільшення скількости водня в повітрі. По балістичним спостереженням збільшення цеї швидкости потягає за собою також 3-кратне збільшення опору того середовища при русі закруглених з переду тіл. Одначе це значно зменшується при загостреному передному кінці. Отже при будові машини для лету в стратосферу не можна і цього спускати з ока.

(Докінчення буде.)

живань? Ті, що захоплюються красою і силою простонародньої мови, мудрости і поезії, музики, танцю і мистецтва, всякого знання, проворности і відваги простонароддя, хіба мусять погодитися з правом всього люду рішати про себе, отже і з тим, щоби всі народи світу були дійсно вольними незалежними членами одної вселюдської сімії!

Ось чому Толстой, як справжній космополіт і всечоловік, постійно розходився у всьому з усіми: і з дружиною своєю, і з сімєю, і з ріднею, і з папами, і з урядництвом, і з духовенством, і з державною владою, і з письменниками **та з собою самим,** бо всі вони були або сліпими або нещирими у вирішуванні питання про необхідність всебічної волі якнайширшим масам люду і кождій одиниці зосібна. Толстой є безумовно найкращим представником і прихильником того стану людства, в якому воно живе до наказам свого власного розуму, що править його помислами і хотіннями. Толстой є речником анархо-індивідуалізму одиничного і збірного, одиноким, який є основою і запорукою всесвітньої волі, якої прагне людство і кожна людина.

Толстой своєю всебічною критикою основ російського і світового життя був одним з найбільших революціонерів давньої Росії і світа. Росія вже пережила свою революцію і на її пожарищі поволі виростає нова будівля; світ тільки що шумить словіщим шепотом поневолених народів. І певно століття смерти геніяльного вселюдського бунтівника стріне увесь світ однодушним окликом: „Слава тому, що навчив нас великим бунтом духа скинути з себе кайдани темноти, насилля і неправди! Слава вольній людині!"

І. Свєнціцький.

Два міжнародні студентські зїзди.

II. Десятий конгрес Міжнародньої Студентської Конфедерації (CIE) у Парижі.

Десятий річний зїзд Міжнародньої Студ. Конфедерації (**Confederation Internationale des Etudiants**) знаної у французькім скороченні під назвою CIE, відбувався в часі між 11. і 24. серпня н. р. Ця програми зїзду входили такі точки: вибір нової екзекутиви, зміна статутів, приняття нових членів, ухвалення буджету на наступний шкільний рік, звіти поодиноких студентських централь та виконавчого виділу за минулу каденцію, організація подорожей, виміна дипльомів, будування міжнародніх студентських санаторій, еспанська офіціяльна мова в CIE на слідуючий академічний рік, наукові фільми, міжнародній студентський музей у Празі, зорганізовання міжнародніх студентських спортових змагань в році 1929, справа приняття німецького студентства до CIE, то-що.

На зїзд прибули представники 40 націй з ріжних континентів. Особливо численні були студентські делегації з Полудневої Америки (Куба, Порто-Ріко, Венецуеля, Уругвай і т. д.). Українське студенство (Цесус) заступала делегація в такім складі: Василь Орелецький (голова) з Праги, М. Ковальський, А. Петренко та панна Галина Яковлів (всі троє з Парижа), пані Холодна та інж. М. Єрмолаєв з Варшави, Г. Калюжний (Загреб). Білоруське студенство доручило заступати П. Кожевникови (Берлін).

Зїзд відкрив в амфітеатрі паризької Сорбони представник французького уряду де Жувенель (в заступстві президента Республики), почім працю зїзду поділено на кілька комісій. До першої комісії (політичної) приділено В. Орелецького та паню Холодну, до II. Ком. п. Калюжного, до III. Ком. (подорожі) п. Кожевникова, до V. ком. (економічної) пп. Петренка та Ковальського. В I. комісії назбиралося було богато вибухового матеріялу, а це болгарсько-югославянський конфлікт, спір шведсько-фінський, польсько-український спір, німецьке питання та богато інших. Від українців здавав звіт про положення українського студентства п. Орелецький. Він торкнувся невідрадного положення українського студентства на Радянській Україні, змалював неможливий стан українського високого шкільництва під Польщею та Румунією й пояснив, чому тепер є стільки українських високих шкіл на еміграції, причім висловив подяку чехословацькому урядові за підтримку українських високих шкіл в ЧСР. Підчас звіту переривали бесідникові польські делегати (напр. тільки сім міліонів українців під Польщею, не більше? Тільки тепер знаходяться під Польщею українські землі? — на що український делегат відповів: так, тільки тимчасово). У відповідь на згаданий реферат піднявся румун та заявив, що українці не хотять погодитися з румунським режімом. Потім здавав звіт про положення білоруського студентства п. Кожевників. По звіті спитав п. Кожевникова польський делегат, кому фактично належить Вильно: білорусинам чи литовцям, бо відомо, що Вальдемарас домагається Вильна для Литви. Представник білоруського студентства заявив, що ніяким чином Польщі, оскільки вже два народи змагаються щодо Вильна крім Польщі. В II. комісії, з якою злучена також і четверта (публікації, виміна книжок, науковий фільм, то-що) забирав слово український делегат кілька разів та зясовував, в якім стані знаходиться зараз справа публікацій між українським студентством.

В третій комісії здавав голова Відділу Міжнародніх Зносин Цесус-а звіт про організацію подорожей для українського студентства. Цесус помагав тільки одиницям в переїзді з одної країни до другої (полекша щодо віз, видача міжнародніх студентських легітимацій і т. д.). Комісія ствердила, що українське студентство працювало в цій ділянці дуже добре, поммио невідрадного теперішнього положення на українських землях. Вкінці ухвалила комісія серіозно застановитися цього року над висилкою українського студентського хору до Західної Европи. Минулого року не можна було цього зробити, а це тому, що скандинавський хор розпочав був своє турне по Европі.

В пятій комісії здавала українська делегація звіт про українські студентські доми, ресторани (мензи), самодопомогову акцію серед українського студентства, лікування туберкульозних то-що. Голова комісії заявив, що ділянка українського студентства в цій ділянці дуже добрий. Вкінці просив український представник допомогати українському студентству в його самодопомоговій акції перед ріжними міжнародніми чинниками, як Союзом Народів і т. п. і признати при комісії одного українського представника для українського еміграційного студентства. Голова погодився на українські домагання.

Ріжні вісти.

СПРАВА АТАМАНЧУКА І ВЕРБИЦЬКОГО.

З компетентних джерел довідуємося, що Найвищий Суд у Варшаві визначив у справі Атаманчука і тов. розправу на день 19. жовтня 1928 і рівночасно установив для обох обвинувачених оборонців з уряду. Замітне це, що оборонцем Атаманчука установлено найліпшого варшавського оборонця Смяровського, котрий свого часу виступав як один з оборонців Штайгера. Оскільки однак нам відомо, оборонцями обох обвинувачених будуть і їх дотеперішні оборонці. Розправа потріває мабуть цілий день, бо визначено її на год. 9.30 рано.

МІН. ЗАЛЕСЬКИЙ ПРОТИ УТВОРЕННЯ ПОСТІЙНОЇ МЕНШОСТЕВОЇ КОМІСІЇ.

В суботу 8. вересня на плен. засіданні в дальшій дискусії над справозданням секретаріяту Ліги Націй промовляв м. ін. польський делегат мін. Залеський. Щодо меншостевих справ мін. Залеський згоджується з голяндським делегатом Бльоклявдом, що конче треба оминати, щоби неприхильні уми не мали нагоди робити з пацифікаційного питання політичне питання. Виявилося, що конче треба елімінувати політику з меншостевої справи та старатися, щоби вона не ставала предметом непорозумінь між державами. Мін. Залеський не годиться на предложення Бльоклянда, канцл. Мілера і Моттa, щоби створити постійну меншостеву комісію. Вистане це, що є меншостева комісія при Раді Ліги Націй і далі не треба йти.

МАНЕВРИ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ.

Переполох серед населення.

Великі маневри червоної армії на Україні почалися від задемонстрування здавлення повстання в Києві. 45-та дивізія піхоти вмашерувала до міста, занятого робітничими батальонами, що маскували повстанців. Крім військ бере в маневрах участь богато літаків і хемічних військ. відділів. Завданням повітряної фльоти є вдержати стратег. контакт із артилерією й іншими родами зброї. Тому що в околиці Києва сконцентровано богато війська, серед населення ширяться чутки про недалеку війну. Перед харчовими крамницями стоять люди чергою, бо населення хоче з поспіхом накупити харчів. Центр. вик. комітет комун. партії України і головна команда червоної армії видали спільну відозву до населення, в якій взивають до спокою і грозять карами за розповсюднювання неправдивих чуток.

ПОЛЬСЬКО-ЛИТОВСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ 3. ЛИСТОПАДА.

На конференції Вальдемараса із мін. Залеським устійнено, що польсько-литовські переговори почнуться 3. листопада 1928 р.

ПОМЕР БРОКДОРФ-РАНЦАВ.

В суботу вмер на апоплексію перебуваючий на відпустці у Берліні, німецький амбасадор у Москві гр. Ульріх Брокдорф Ранцав у мешканні свого брата тайного радника гр. Ернеста Ранцава. Помершний мав 60 літ. З кінцем липня приїхав у Німеччину на відпочинок.

30 ЛІТ ТЮРМИ ЗА АТЕНТАТ НА МУСОЛІНІЯ.

Спец. трибунал засудив на 30 літ тюрми Замбонія й Віргінію Замбоні за співучасть в атентаті, виконанім на Мусолінія 31. жовтня 1926 р. Людовіка Замбоні увільнено.

ПРОФЕСОР НАСЛІДНИКОМ КОМ. СТШЕЛЕЦЬКОГО.

Є чутки, що колиб ком. Стшелецького іменовано начальником самоврядного виділу в мін-стві внутр. справ, то його наслідником на становищі урял. комісаря у Львові буде один із професорів вищих шкіл у Львові.

СТРАШНА АВТОМОБІЛЕВА КАТАСТРОФА.

На автомобілевих перегонах за мистецтво Европи у Медіоляні одно з 22 авт віхало між публику. Згинуло 19 людей, а 26 було ранених. Шофер Масераті згинув також.

По широкому світі.

У Гамбурзі радить конгрес союзу німецьких синдикатів. Голова конгресу Лейпарт висловив у вступній промові домагання, щоби всі промислові трести та картелі перейшли під контролю держави.

Мадярський посол у Римі подав до відома альбанського посла з доручення свого уряду, що Мадярщина визнає альбанське королівство.

Італія заявила Англії, що не може підписати англо-французького порозуміння в справі фльоти, бо не згідне з окремим договором розброєння, ні на суходолі ні на морі.

З мадярськім уряді має прийти ріжна зміна становищ м-ства закорд. справ і м-стра скарбу.

НОВИНКИ

— **Примхи природи.** У Відні прийшли такі теплі дні, що заквітали дерева. Люди, які перестали дивуватись збиткам природи в останніх роках вірять, що можливий є поворот весни в осінньому сезоні в нагороду за спізнене цьогорічне літо. І в нас було дуже тепло в останніх трьох днях після днів справді осінніх. Ті, що не вернулись з вакацій, можуть користати з них надалі. Садівники та огородники тішаться з гарної пори для збірки овочів та огородини.

— **Направа сойму та сенату.** У варшавськім соймі та сенаті поправлюють салі зборів, щоби зробити їх більше акустичними. Можливе, що ця направа зробить аргументи деяких послів доступнішими для інших, до яких вони досі не доходили.

— **Львівська хроніка.** Застрілився львівський маляр Йосиф Махніцький; причиною безнадійна недуга. — На Жовківській 87 згоріла склад дерева; вогонь почався одночасно в трьох місцях, отже є підозріння, що його власники Вільдер та Шафранський хотіли дістати гроші обезпечення: 10.000 дол. — Рік вязниці дістав клепарівський громадянин Франц Градовський за те, що обив ножем у суперечці по-пяному авантурника Юськова, який шукав з ним зачіпки.

— **Автобусова катастрофа.** Дня 8. вересня на шляху Львів-Рожнятів недалеко Долини впав у рів автобус і вдарив із усієї сили у придорожне дерево. Автобус розбився зовсім. Тяжко ранений шофер ський помічник Яковський, а легше шофер Гальзай і чотири пасажири мі[illegible] ми власник автобусу Ліндер.

— **За австрійські папіроси.** Директор департаменту мін-ства скарбу Стажинський приїхавши до Львова на „Східні Торги" зайшов до „Багателі" і там зажадав папіросів. Кельнер купив йому догодити і дав йому австрійські. Коли власник „Багателі" Мошкович довідався про цю незручність, звільнив кельнера негайно. Тоді інші кельнери застрайкували з обороні товариша. Страйк тягнеться вже тиждень. Одночасно Скарбова Палата повідомила Мошковича, що з огляду на його незаконну продажу австрійських для державного монополю йому відберуть концесію на продажу алкоголю при вул. Колонтая 2.

— **Ріжні вістки.** У Кореї повінь наробила шкоди на 20 міл. єн і спричинила голод. Японський уряд допомагає населенню харчами. — У Тульоні [illegible] самогубством 26-літня [illegible] артистка Маргеріта Дюшен. — У Сан Ремо [illegible] Маргеріта Дюшен [illegible] [illegible]

золотарську крамницю і забрала дорогоцінностей за 70.000 дол. — В Отвоцьку помер визначний черкеський діяч, письменник і публіцист Ахмед Цаликати. У похоронах узяла участь також тамошня українська кольонія.

— **Рекорди.** У маратонських змаганнях плавців у Торонто на озері Онтеріо взяло участ. 198 осіб, між ними одна жінка Олїф Гатерзон. Кількадесять тисяч глядачів обступило озеро. Чемпіоном остав Джордж Юнг і дістав 30.000 дол. — Англійські летуни Барнард і Алїо перелетіли з Індії до Льондону себто 8000 км. у рекордовім часі пiвпята днях. — Молодий американський лікар д-р Шіфман віз для віденської лябораторії рідко їдку гадюку. Підчас подорожі кораблем ця гадюка вкусила його. Він звернувся при помочі радіо за радою до спеціяліста від лікування таких укусів д-ра Дітмана в Ню Йорку і за 7 хвилин мав уже потрібну відповідь. Таким робом радіо спасло його від смерти.

— **Новий літературний збірник.** Комісоя новітнього українського письменства при Академії Наук розпочала видання неперіодичних збірників „Література", присвячених історії та теорії літератури, а також публікаціям нових матеріялів (невидані твори, листування, спогади). Вийшов з друку перший збірник „Літератури" за редакцією акад. С. Єфремова, М. Зерова і П. Филиповича. В книжці вміщено: П. Филипович — „Українське літературознавство за десять років революції", В. Петров — „Чорна рада", як роман соціяльний, акад. С. Єфремов — „З рукописної спадщини П. Мирного", В. Гіпіус — Композиція „Ревізора" в історично-літературній перспективі, М. Калинович — Концептрі індійського світогляду. У відділі „Матеріялів і заміток" подано нові дані про Котляревського, Квітку, Максимовича, Свидницького, Франка, Лесю Українку, Самійленка, Грабовського та ін. У відділі „Новиня літературознавства" дано статті: П. Рулїна — „Проблєми драматургічної аналізи", Б. Навроцького — „З теорії романа", В. Державина — „До питання про ліричний жанр". Є там також рецензії акад. С. Єфремова, М. Зерова, і П. Филиповича та нові історично-літературні розвідки.

— **Дрібні вістки з СРСР.** В останній час бракує в Москві ковбас і вуженини. Пояснюється це тим, що в літі ослабла доставка свиней. Є й тепер лише 25 проц. загально потрібної скількости. — На складах славної Третяковської галерії є тепер більше 3000 образів і 8000 рисунків, яких нема де помістити. — У Пятигорську відкрили потайну бальнеольогічну санаторію, що вживала радіоактивні куделі. — У Ленінграді арештували 16 осіб, що купували та вивозили мануфактуру на Україну. Вони мали цілу сітку агентів, які скуповували матеріяли потрібні для селян. — На Рад. Україні проєктують будову нової великої електр. станції для обслуги Криворіжського району. Вона повинна мати 30.000 кільоват потужности. — У 1928-29 р. мають у перше з Рад. України експортувати за кордон живу рибу, а саме 70.000 кільо „дзеркального коропа".

— **Клопіт зі злобним письменником.** Найзлобніший англійський письменник сучасної доби Бернард Шов приїхав до Женеви, щоби пригдянутись нарадам Ліґи Націй. Дипльомати та урядовці, що чемно його здоровлять, почувають себе ніяково, знаючи, що Шов відвідав їхню поважну установу з метою використати свої спостереження до якоїсь сатири на миротворців.

— **100.000 студентів** має цього року вперше Німеччина. Самі університети мають їх 72.000, на 20 проц. більше, ніж минулого року. Численність у торговельних школах і хлїборобських сильно зменшилась. Чужинців в нім. університетах небагато: 6515 у цьому пята частина з окупованих територій. Участь жінок-студентів зменшилась на 10.4 проц. Цей зріст тим пояснюють, що преса і урядові органи перестерігали молодь перед академічними професіями і заохочували її до ремесла.

— **Сонячні плями і революція.** Німецький астроном Ширбах видрукував у „Нає Фрає Прессе" статтю, в якій доказує тісний звязок між сонячними плямами і війнами та революціями на землі. До статті прикладена дїяграма, що графічно унаглоднює від 1695 р. одночасність тих явищ. Цікаво, що на місяць перед війною чи після неї скількість плям на сонці сильно зросла. Астрономи бачили богато таких плям у 1789 р. напередодні франц. революції, у 1848 і 1870 р. перед франко-пруською війною і паризькою комуною. Ширбах покликується між іншим на поважну працю російського астронома Чиховського, що вийшла 1924 р. Чиховський також доказує звязок „потрясаючих" світових подій із сонячними плямами. Як можна так розчаровувати тих, що роблять революцію?!

— **Спіритизм і ворожба.** Перед льондонським судом ставала пані Кантльон, відоме спіритистичне медіюм і пані Філімор, секретарка „Льондонського спірит. союзу", що поручала її на сеанси. Їх обвинувачували у „ворожінні" (передбачуванні майбутности), забороненім законом. Як знавців покликали відомого письменника Конана Дойля і славного фізика Олівера Льоджа. Дойль як голова „Льонд. спірит. союзу" заявив, що „ворожба" не має нічого спільного з метою згаданого товариства, що студіює при помочі медіюмів можливість зв'язків з померщими. Льодж як голова „Т-ва для психічних дослідів" вказував на ріжницю між передбачуванням деяких явищ, завдяки надприродним прикметам людини і між „ворожбою". Суд, згідно з буквою закону засудив обі жінки на грошеву кару.

— **Професія, яка не виплачується.** Судця в Менчестрі Вальтер Льорд видав цікаву студію, де доказує на підставі свого довголітнього досвіду, що професія злодія одна з найменше дохідних. Льорд обчислив, що пересічний „гаманник" заробляє тижнево найбільш два і пів дол., а мистець у цьому ремеслі вдвоє стільки. Великі вломники працюють завсіди гуртом і коли раз або два рази в рік зароблять з 1000 до 2000 дол. то на „злодійській біржі" мусять продавати свою добичу за безцін і ділити цю суму між пять-шість спільників. Тому злодії здебільша голодують, а добре живуть тільки нечисленні „королі" злодійської професії. Виринає питання: чому-ж є стільки злодіїв? В Англії є їх дуже мало, бо там за найменшу крадіж карають дуже суворо. Поза Англією злодіїм ведеться краще, хоча в останні часи конкуренція між ними щораз більша.

Театри.

Великий Міський Театр:
10-го г. 7·30 веч. „Паганіні".

Кіна.

„Аполльо": „Свенгаль" з Веґенером.
„Лев": „Черниць на роздорожі" і „Пан шукає жінки".
„Оаза" „Фавст".
„Палас": „Шпигуни" Фріца Лянга.
„Фатаморґана": „Коли мушина мусить мовчати".

ВІДОЗВИ Й КОМУНІКАТИ.

Т-во „Просвіта" до всіх філій і читалень Товариства „Просвіта" в краю.

Отсею дорогою взивається Виділи Філій і Читалень „Просвіти" прискорити виповнення пересланих у свій час звідомлень з цідорічної діяльности й переслати їх найдалі до кінця ц. м. по призначенні. Так само належить доправлювати вирівнання членських вкладок за минулий і біжучий рік. Пригадуємо, що членська вкладка на цей рік для читалень-кооператив та інших українських установ виносить 25 зол. За це будуть одержувати ілюстрований і богатий змістом журнал „Життя і Знання" (виходить кожного місяця) і книжочки вартости 3 зол. Вкладка для фізичних членів виносить всего 2 (два) золоті, а з членською грамотою 3 (три) золоті. Двозолотову вкладку мусять зложити обовязково всі члени Виділів філій, читалень, їх заступники і члени контрольних комісій.

Збличається Свято Книжки в місяці жовтні. Обіжники в справі свята розіслано до всіх філій разом з програмою Свята. Виділи мають ознайомитися зі змістом програми і доложать старань, щоби Свято книжки було відсвятковане в кожній громаді гідно й належито.

Головний Виділ Т-ва „Просвіта" у Львові.

Нові книжки й журнали.

„ЛІТЕРАТУРНО НАУКОВИЙ ВІСТНИК": книжка IX, за вересень 1928, Річник XXVII. Зміст: Петро Кострубa: Асоціяції; Евген Маланюк: Прага; М. Подоляк: Епіграми; О. Близько: Девята симфонія; Н. Кибалюк: фрагмент; Іван Крушельницький: Амор і Псіхе; Дажбожич: Ім: Макс Юнгнікель: Старий Лінгман; Марія Тільшова: Любов і ділько; Пєр Льоті: Сотворення чоловіка; С. Бен: День як глибока криниця; Назар Гнатюк: „Герой" з під Крутів; В. Королів-Старий: Ювилей Галицької „Просвіти"; М. Іванейко: Вітер; Д. Карашевич: Ранковє; гр. М. Тишкевич: Уривки з спогадів; Д. Карашевич: Триолети; М. Г.: Міжнародна виставка преси в Кельні; Дм. Донцов: Невільники Доктрини; М. К.: З нашої преси; Галя Мазуренко: Елєгія; Бібліографія; Нові книжки.

„Земельний Банк Гіпотечний" Акційна Спілка у Львові, звіт з діяльности банку за 1927 рік. Львів 1928.

Микола Угрин Безгрішний: **„З життя гімназистів"**, нариси й оповідання. Частина I. Друге доповнене видання, накладом „Калини" в Рогатині.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. Панаса Карабіневича.
Перемишляни:
11.IX. Вій. 9—?

Укр. Торговельна Школа у Львові, ул. Корнявтів ч. 1. Вписи на однорічний курс для дорослих, бодай з підготуванням з народних шкіл, дволітний торговельний лiцей для покінчивших 6 клас середньої школи або 3 класи торговельної та на курс для абітурієнтів середніх шкіл приймається до дня 25. вересня 1928. Наука починається 3. жовтня 1928. — Управа Торговельної Школи. 2—3

Урядові години Товариства „Студентська Громада" у Львові щодня від год. 12—13 в Академічнім Домі. Також інформації в справі студій, вписів і т. д. — **Виділ.** 1—1

Загальні Збори Кружка „Рідної Школи" в Яворові відбудуться дня 16/9 1928 р. в салі Народного Дому, о год. 2-ій в полудне. — **Старшина Кружка.**
514 1—1

Загальні Збори Кружка „Рідна Школа" в Тернополі відбудуться дня 30. вересня 1928 р. о год. 4. по пол. в салі „Міщанське Братство". — **Старшина.**
516 1—1

Комунікат. Перші Загальні Збори статутового Товариства українських шахістів „Шаховий Коник" відбудуться дня 11. вересня ц. р. в год. 7. вечером в салі „Українська Бесіда" Народний Дім. — За ініціятивний гурток **С. Попель. К. Мулькевич.**

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.